

stærkeste „conservative“ Elementer, saa er her et af de Punkter, hvorved man lettest og sikrest kan vise, at man ogsaa i Gjærningen forstaaer at anvende den conservative Tilhøielighed, som man har. Respccten for det Bestaaende er et af de allerbedste Bærn for en lovgivende Magt; i det Dieblif, man forlader den, i det Dieblif, man søger efter et kunstigt Tryk, ved hvilket man vil skrue de ligestillede Factorer ned til et vist bestemt Maal, er det Noget, som i og for sig er urigtigt, og som senere let kan hævne sig. Jeg skal derfor ikke negte, at jeg meget beklager blandt dem, som have sluttet sig til dette Forslag, at see flere ærede Medlemmer, for hvilke det forekommer mig, at netop denne almindelige Betragtning af den lovgivende Magts Stilling burde have været i den Grad fremtrædende, at de havde holdt sig borte fra Noget, som gjør et saadant Indgreb i denne Sætning. Der er andre ærede Medlemmer, som endog saa have troet at kunne gaae saa vidt, at de have combineret dette Forslag med det foregaaende. Nogle af de ærede Medlemmer, der have stillet Forslaget under Nr. 19, mene dog kun, at dette er antageligt, forsaavidt det foregaaende Forslag ikke gaaer igjennem. Men der er andre ærede Medlemmer, som — om jeg maa udtrykke mig saaledes — haade ville have i Sæl og i Dose, idet de paa een Gang ville gennemføre Bestemmelsen om Livrenten som en Deel af Pensionen og tillige den betydelige Bæstæring af Pensionen. Det er i og for sig indlysende, at det ikke kan være en rigtig Reduction af Pensionsloven, som uden Videre skærer $\frac{1}{4}$ bort; thi om Pensionsloven end er stillet til at modtage Forbedringer, og om den end trænger til Eftersyn, kan dette dog ikke gaae for sig paa denne radicale og kortfattede Maade, at man allevegne skærer $\frac{1}{4}$ af. Det vil ikke være nogen rigtig og billig Maade at foretage Reformen paa, og det erkjende de ærede Medlemmer selv, idet de jo nemlig kun ville gjøre dette som en midlertidig, som en foreløbig Foranstaltning og ikke vove at sige: Det er den almindelige Tanke, som vi nære om Pensionslovens endelige Reform, at den heelt igjennem

skal reduceres med $\frac{1}{4}$. Dette Forslag er jeg saaledes en bestemt Modstander af.

Det gaaer mig ikke bedre med det Forslag, som gaaer forud for dette, og som vel vil blive Hovedgjenstanden for vor Forhandling her idag. Det har, som Alle vide, sin Oprindelse fra det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 4de Valgtreds (Senger); det slutter sig til et Foredrag, han holdt for os, da denne Sag var til første Behandling her i Thinget. Det gjør mig ondt, at jeg nu er nødsøget til at gaae imod det ærede Medlem og maaskee blive lidt stærk i det Angreb, jeg føler mig forpligtet til at gjøre paa hans Opfattelse af slige Spørgsmaal i det hele taget og især hans Optræden i dette. Han og det hele Thing vide, at det ikke skeer, uden at der ved Siden deraf er hos mig en levende Erkjendelse af, hvormeget vi skyldes det ærede Medlem, og at jeg derfor ikke ønsker at give disse Bemærkninger nogen videre Anvendelse end netop den, som knytter sig til disse specielle Sager. Jeg maa da sige, at det ærede Medlem, der spiller en saa fremtrædende Rolle i alle vore finantsielle Behandlinger, er heelt igjennem, hvor der er Spørgsmaal om Forholdet mellem Stat og Embedsmand, mellem Staten som Betaler og Andre som Modtagere, meget haard paa Statens Side; han er meget hensynsløs, naar det gjælder om at stille mellem disse to Parter. I Tvivlstilfælde gaaer han altid med Staten, og selv i Tilfælde, hvor vi ikke fra vor Side kunne erkjende, at der er nogen Tvivl, faaer for ham ofte Hensynet til det for Statskassen Fordeelagtige en Overvægt, som jeg ikke kan erkjende for rigtig og retfærdig. Det ærede Medlem har dernæst faaet en stor Kjærlighed til Livrenter; han har forelsket sig i dem. Han har havt Velilighed til først i en anden Egenstab — jeg kan omtale det, fordi det foreligger offentlig — at beskæftige sig med det Spørgsmaal, hvorledes privat Stillede kunne være istand til paa en lempelig og billig Maade at skaffe sig nogen Forsørgelse paa deres gamle Dage, og Følgen deraf har været et Skrift, som kan gjøre megen Gavn, og som jeg ønsker ogsaa maa gjøre megen Gavn, et Skrift, som anbefaler — men selvfølgelig fuldstændig